

Descoperirea fiilor lui Dumnezeu

Joi, 19 octombrie 2006

Gili Cârstea

Capitolul opt din Romani ascunde un mărgăritar al soliei 1888 pe care puțini l-au comentat. După ce face, în prima parte a capitolului, o descriere magistrală a noului legământ, a tainei evlaviei, a scopului lui Dumnezeu, Pavel mai adaugă o dimensiune care privește mai ales ultima generație:

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom 8:18).

Fiind interesați exclusiv de mântuirea personală, noi am văzut în acest verset o referire la viața viitoare, după ce se va fi terminat cu păcatul și păcătoșii. Am crezut că este vorba de măreția și sfințenia acelei lumi mai bune în care așteptăm să intrăm.

Eu cred că Pavel vorbea aici despre SLAVA din viitorul apropiat, slava care reprezintă caracterul lui Dumnezeu instalat în templul inimii acelora din generația finală care au apreciat solia neprihănirii lui Hristos. Deoarece noul legământ înseamnă scrierea legii în mintea copiilor lui Dumnezeu, această operație divină va face ca slava lui Dumnezeu să lumineze pământul tocmai prin cei cu care s-a realizat noul legământ. Este aceeași slavă care lumina ființa primilor noștri părinți, aceeași slavă care a luminat viața celui de-al doilea Adam, omul Isus Hristos. Aceeași slavă, venind din părtășia cu natura divină, va fi în curând „descoperită față de noi” – iar Pavel la o asemenea slavă se referea aici. Cele spuse de el în capitolul opt, de la versetul unu la unsprezece, confirmă această poziție, căci temelia întregii lui construcții este Duhul Sfânt locuind în inimă.

Pavel împărtășește viziunea lui Ioan, că trâmbița a șaptea nu va putea suna decât atunci când taina lui Dumnezeu se va sfârși. Evenimentele descrise în capitolul zece din Apocalips sunt un interludiu în schița profetică, o paranteză prin care ni s-a comunicat că va avea loc o întârziere în desfășurarea evenimentelor. Înainte ca marele eveniment al revenirii lui Hristos să poată avea loc, lumea – „multe noroade, neamuri, limbi și împărați” (10:10-11) - avea nevoie de o nouă înțelegere a mării controversate. Îngerul ținea în mână o cârtică deschisă, anunțându-ne că este ceasul judecății lui Dumnezeu, când cărțile trebuiesc deschise, spre a se putea constata nevinovăția lui Dumnezeu de-a lungul întregii istorii a omenirii. Din nefericire, biserica nu a sesizat chemarea ei înaltă și nu a reușit să vadă

conspirația prin care diavolul și-a șters urmele în toate cazurile de nimicire din întreaga istorie. De aceea suntem acum aici.

Dar îngerul din capitolul zece face o promisiune, pentru care garantează cu numele și onoarea lui Dumnezeu. El spune că „nu va mai fi nicio zăbavă” din momentul în care taina lui Dumnezeu se va sfârși, iar caracterul Său va fi corect prezentat lumii. Planeta aceasta urmează să aibă parte de încă o demonstrație a lui „Dumnezeu descoperit în trup.” Când SLAVA lui Dumnezeu, Șekina, va fi așezată în Templul inimii unor oameni din ultima generație, lumea va vedea încă o dată „o mare lumină.” Este marea strigare a îngerului al treilea, care se unește cu lumina îngerului din Apocalips 18. Această unire descoperă lumii slava lui Dumnezeu ca niciodată mai înainte – „și pământul s-a luminat de slava lui.”

„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Rom 8:19). Dacă firea, natura, așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu, vă imaginați cu câtă înfocare așteaptă cerul și lumile necăzute această descoperire a fraților lui Hristos.

Promisiunea îngerului descrisă de Ioan în capitolul zece, că istoria păcatului se va sfârși în momentul când taina lui Dumnezeu se va sfârși iar fiii lui Dumnezeu vor fi „descoperiți,” rezonază perfect cu declarația Spiritului Profetic: “Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi” (COL 46)

Deoarece biserica a respins unica solie care putea duce într-un timp rezonabil la „descoperirea fiilor lui Dumnezeu,” continuă încă să fie „zăbavă” în scurgerea timpului.

Deoarece nutrim confuzii fundamentale despre caracterul lui Dumnezeu, acesta nu poate fi „reprodus desăvârșit” în poporul Său.

Deoarece am crezut că înțelegem perfect istoria și nimicirile descrise în Biblie, nu ne-a interesat să „deschidem” cărțile, deși îngerul avea în mână o cărticică deschisă.

Acea cărticică va continua să ne amărască pântecul, căci fără „deschiderea” cărților nu vom reuși să apreciem nici caracterul lui Dumnezeu, nici neprihănirea lui Hristos, motiv pentru care „descoperirea fiilor lui Dumnezeu” se tot amână.

Dacă înțelegem că Pavel a scris sub inspirație, atunci vom fi de acord că Dumnezeu Însuși spune cuvintele următoare: „Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup.” Pentru cei din Laodicea, adică pentru noi, care nu dorim să deschidem ușa în fața lui Hristos. „...ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Col 2:1-3).

Laodicea trebuie să cunoască taina lui Dumnezeu, să vadă fața lui Dumnezeu „în trup,” înainte ca firea, universul și oamenii să poată admira „arătarea fiilor lui Dumnezeu.” Iar taina lui Dumnezeu este „Dumnezeu în Hristos, divinitatea în omenesc” (CED 77).